

скромной домашней рабочей комнаты можно мыслить, творить и дать ценные научные труды” [2].

Жизнь и деятельность Ивана Ивановича Линтварева оставила яркий след в истории и становлении патологической анатомии.

Умер И.И. Линтварев в Саратове 10 апреля 1937 г.

Литература и источники

1. Архив областного музея краеведения. - Фонд № 683; 2. Архив областного музея краеведения. - Рукопись П.А. Козлова-Свободина, фонд № 685. - С. 410-413; 3. Изв. Имп. Николаевского ун-та. – 1913 г. – Т. IV, вып. 3. – с. 325-333; 4. Нуштарев И.А. И.И. Линтварев - основатель прозекторской службы в Саратове // Архив патологии. - 2003.- № 3; 5. Солун Н.С. И.И. Линтварев (1868-1937) // Архив патологии. – 1968. - № 3. – С. 92-93.

ПРОФЕСОР В.А. ПОСТОВІТ – ВИХОДЕЦЬ З СУМЩИНИ

М.М. Каплін

Професор Вячеслав Андрійович Постовіт (24.10.1924, м. Кам'янка Черкаської обл. – 24.12.1998, м. Санкт-Петербург) жив в Сумській області з 1927 по 1941 рік (м. Лебедин, м. Середина-Буда). Одержав середню освіту в м. Сумах (с/ш №1) та в м. Куп'янську (Харківська область), потім навчався в Харківському військово-медичному училищі, де пройшов прискорений курс (07.1942 – 08. 1943). Учасник Великої Вітчизняної війни: на 1-му Білоруському фронті з 08.1943 р. по 05.1945 р. (з 08.1943 – 11.1943 – фельдшер фронтового санітарного поїзда ФЕП – 73; з 11.1943 – 05.1945 – фельдшер мінометної дивізії). Після війни В.А. Постовіт закінчив Київський медичний інститут ім. О.О. Богомольця (1949 р.). 1949 – 1963 рр. – клінічний ординатор, асистент, доцент кафедри інфекційних хвороб Київського медичного інституту; 1963 – 1972 рр. – замісник директора з наукової частини Київського НДІ інфекційних хвороб та завідувач клініки кишкових інфекцій цього ж інституту. 1972 – 1992 рр. - завідувач кафедри інфекційних хвороб дорослих та епідеміології Ленінградського педіатричного медичного інституту. В.А. Постовіт захистив кандидатську дисертацію в 1957 році, докторську – в 1971 році.

За довгі роки науково-педагогічної діяльності підготував багато лікарів, 15 кандидатів та 2 докторів медичних наук, що працюють в Україні, Росії, Азії, Африці, Латинській Америці, Європі.

Теми всіх наукових праць професора В.А. Постовіта завжди були новими, невивченими не тільки в СРСР, але і в світовій медичній науці,

стали новими напрямками в медицині. Це – особливості перебігу інфекційних хвороб у похилому віці, ультразвукова діагностика, роль імунної системи в формуванні хронічних хвороб; можливість діагностики СНІДу, вірусних гепатитів та раку за маркерами крові.

В.А. Постовіт був одним із головних фундаторів Добровільного товариства українців Санкт-Петербурга імені Т.Г. Шевченка, що налічує близько 500 членів та є найбільшим осередком українців в Росії. Вів планомірну роботу з пропаганди досягнень українців в Росії та СРСР: літераторів, художників, науковців, спортсменів, військових, музикантів. Виступав з циклом лекцій на радіо, телебаченні, в пресі Санкт-Петербурга, Москви, Києва. Зібрав та передав Товариству українців Санкт-Петербурга чималу бібліотеку українських видань (на свої кошти).

Заснував іменну стипендію для навчання студента з України в Санкт-Петербурзькому педіатричному медичному інституті, яка складала 50 тис. крб. Підготував та почав читати курс лекцій в Києво-Могилянській академії на добровільних засадах про роль українців в світовій науці.

Надрукував в українській періодиці цикл есе про місце України в світовій цивілізації.

Державні нагороди: Кавалер Ордена Червоної Зірки та дев'яти бойових медалей (в т.ч. „За перемогу над Германією у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.“, „За визволення Варшави” і ін.).

Публікації В.А. Постовіта складають: 250 наукових робіт, 1 підручник з інфекційних хвороб, 10 монографій, найбільш важливі: „Особенности течения инфекционных заболеваний у лиц пожилого возраста”, 1982 р.; „Наука, ученые, молодежь”, 1992 р.; „Детские капельные инфекции у взрослых”, 1997 р. Остання монографія видана в Німеччині, Чехії і Польщі.

В.А. Постовіт похований на Байковому кладовищі в Києві (прах перевезений з Санкт-Петербурга).

ТАЛАНТИ РОМЕНСЬКОГО КРАЮ

Г.В. Янчик

На благословенній землі Роменщини народились: академік АН України М.М. Губергріц, професори: Н.В. Братусь, О.П. Добромислова, Г.Г. Ващенко, М.П. Вараділов, В.А. Войналович, Т.М. Башта, К.В. Квітка, О.М. Кричевський; Герой Радянського Союзу К.С. Давиденко. Тут жили меценати Є.О. Огнев, В.А. Зеленський, пізнавав багатства рідного краю археолог С.А. Мазаракі, перевтілював в пісню поетичні душі роменчан український кобзар С.О. Адамцевич.